

Z.t.

D.D.Trans

valerie_traan gallery
presents

Z.t.

D.D.Trans

Galerie Valerie Traan is verheugd om de eerste tentoonstelling van DD Trans (*1963) voor te stellen in de galerie. DD Trans hoort tot dezelfde generatie kunstenaars zoals Honoré d'O, Wim Delvoye, Michel François en Ann Veronica Janssens. Hij debuteerde met een groepstentoonstelling die in 1990 in CC Gildhof in Tielt werd samengesteld door Dirk Snauwaert. Al gauw werd hij opgepikt door de toonaangevende Richard Foncke Gallery in Gent. In 2005 gaf hij echter de brui aan zijn kunstenaarschap om in 2014 zijn come-back voor te bereiden.

De naam DD Trans is een pseudoniem dat werd ontleend aan een ondertussen opgedoekt transportbedrijf. Zoals de naam aangeeft, werkt de kunstenaar rond de notie van transformatie: dagdagelijkse, vaak huiselijke objecten worden uit hun context gehaald en met een lichte ingreep omgesmeed tot kunstwerken. Het resultaat is soms formeel, dan weer poëtisch of humoristisch. Doorgaans gaat het om minimalistische ingrepen. Zo wordt een rubberen deurbuffer die in het midden van een lege galerie wordt opgesteld een struikelblok, vormen metalen vleeshaken een hart, of wordt een kapstok opgebouwd uit verschillende kleeuhangers. Inspiratie haalt de kunstenaar door te flaneren in doe-het-zelf-zaken. Zijn vocabularium omvat onder andere keukenpapier, schuurborstels en vloertrekkers. Het werk sluit dan ook aan bij de leefwereld van René Heyvaert (1929-1984), een kunstenaar die eveneens door Richard Foncke Gallery werd vertegenwoordigd, hoewel DD Trans maar later het werk van Heyvaert leerde kennen.

De tentoonstelling bij Valerie Traan is de eerste soloshow van de kunstenaar na een rustperiode van tien jaar. DD Trans breekt niet radicaal met zijn verleden, maar pikt de draad opnieuw op. Een aantal

motieven komen na al die jaren terug maar zijn verder uitgewerkt. De huiselijke objecten worden van onder het stof gehaald, als voor een lenteschoonmaak. Zo pakt de kunstenaar opnieuw uit met een schrobber. Die hangt hij niet langer gedemonteerd aan de muur als in een vorige sculptuur, maar voorziet hij van twee stelen. Tientallen schuurspoonsjes voegt hij samen tot één lange balk in verschillende kleurlagen. Een rood dienblad met daarop groene streken van vliegenglint lijkt wel een 3D versie van een schilderij van Raoul De Keyser. De vormtaal van DD Trans sluit aan bij het minimalisme. Maar die is niet klinisch, kil of koel. Maar speels, kleurrijk en fris.

Doornen die van rozen zijn geknipt worden op houten latjes gekleefd. Als doornen zonder rozen. Een boompje schiet niet alleen twijggjes, maar ook kleurpotloden. Zo keert het hout dat werd gebruikt voor de kleurpotloden terug naar haar oorsprong. De kunstenaar speelt wel vaker met omkeringen. Maar tegelijk zit er steeds een interne logica in zijn werk. Ragebollen die worden gebruikt in schuurborstels, voegt hij samen tot grote bollen. Die stapelt hij op elkaar, in een precair evenwicht en quasi onmogelijke balans. Ze lijken elk moment te kunnen omvallen. Uit het werk van DD Trans spreekt wel vaker een gevoel van kwetsbaarheid, naast een onderhuidse sfeer van gevaar.

Een metalen object om een kast te verstevigen heeft letterlijk 'een hoek af'. Een telraam in verschillende kleuren groeit uit de muur. Dekselletjes van verfpotten worden spiegels. Niets is dan ook wat het lijkt bij DD Trans.

Sam STEVERLYNCK — februari 2015

MIROIR

F-Y

ROUGE-BLANC

COUPLE

ORANGE

ÉTABLI STYLE FLAMMAND

CADRE

Z.T. (STYLE FLAMMAND)

Z.T.

Z.T. (BANDAGE)

TUBE (II)

INTO

EN DEUX

**ÉPINE
DE
ROSE
NOIRE**

CARRÉ

BALLON

LABYRINTHE (TARMAC)

TWINS

Z.T.

COULEURS

PORTE MANTEAU (VERT)

COUP DE Foudre

PLEURER

**RÉLIQUE
NOIRE**

ASSIETTE SEUL

ASSIETTE

photography
Filip Dujardin / David Samyn
lay-out
maff.be
text
Sam Steverlynck

.

Courtesy
valerie_traan gallery
2015
www.valerietraan.be

